

Et S. eadem C. rescribendum censuit: „juxta alias Decreta spectare ad Archidiaconum.“

Atqua ita rescribere censuit et declarare N. 5180. ad 2. Die 25. Sept. 1852.

#### k) Missa.

Cf. Missa in Coena Dom.

*Ad dubium:* An olea consecrari possint sine sacrificio missae et quatenus missa requiratur, an celebrari possit per Canonicum seu Dignitatem et consecratio fieri valeat per Episcopum assistentem, stante quod propter ejus infirmitatem celebrare, seu alteri Episcopo viciniori, propter difficultates itineris, comittere non possit? S. C. resp.: *Servetur Pontificale.* n. 2590 die 16. Julii 1672.

#### l) Presbyteri.

##### I. Numerus.

Vd. *Coena Dom.* (Cons. Oleor. — Assist. Canon.)

Stante penuria Episcopum in confectione Olei s. explere debere numerum Sacerdotum cum *Regularibus* Sacerdotibus n. 1354 die 11. Novb. 1641.

Praecedentiam tam in sedendo quam in processione deberi Sacerdotibus saecularibus et non Quardiano Fratrum Minorum et Priori Ordinis s. Dominici, quando simul omnes conveniunt in consecratione Olei s. per Episcopum facienda. n. 2281 die 12. Julii 1664.

VICARIATUS APOSTOLICI KEN-SI.

Revme. Domine uti Frater.

Quum R. P. Fr. Aloysius a. S. Justo Ordinis Minorum S. Francisci de Observantia in Ecclesia ista Ken-si Caeremoniarum S. R. C. exposuit quae sequuntur, nimirum:

Quoniam a S. Sede dispensatum fuit

cum Vicario Apostolico hujus Provinciae, ut Feria V. in Coena Domini peragere possit consecrationem ss. Oleorum cum minori numero Presbyterorum quam qui requiritur ut in Caeremoniali Episcoporum ob horum deficientiam, quumque in dispensatione habeantur haec verba: *Adhibeat quo plures habere potest Presbyteros.* Quaeritur: utrum ista clausula sic intellegi debeat, ut duo Presbyteri, quorum eo die unus agit Diaconum Evangelii, alter Subdiaconum Epistolae in Missa Pontificali, debeant, quum ventum fuerit ad S. Caeremoniam supradictae consecrationis, deponere Dalmaticam et Tunicellam, et Casulam assumere, ut major appareat Presbyterorum numerus ejusmodi consecrationi assistentium, dictaque ss. Olea salutantium, peractaque Caeremonia, Dalmaticam et Tunicellam reassumere ad Missam perficiendam? Notandum aliunde quod fere nunquam habeatur aliquis ex Ordine Diaconali vel Subdiaconali, qui e Secretario afferat illucque referat S. Olea, unde si non sit necesse supradictos deponere et reassumere dicta Paramenta, tunc ipsi afferunt et referunt Olea, totaque Caeremonia convenientius peragitur. Quoad cetera nil deest ad Pontificalem Missam, ceteraque illa die peragi solita, solemniter perficienda Super quibus omnibus, et singulis facta per superscriptum S. R. C. Pro-Secretarium fidei relatione, *prudenter sane consilio* constituit nil directe memorato Patri respondendum, et satius esse Amplitudini Tuae communicare propositam ab eodem praxim nullo modo adoptandam, ac proinde omnino convenientius, ut Diaconus et Subdiaconus, qui Pontificali Missae assistunt, quique in casu sunt Presbyteri, postquam ad suam sedem Episcopum comitati sunt, retentis s. vestibus, quibus induti sunt, processionaliter ad Sacrarium accedant,

ex eoque deferant Olea: inde quoad fieri potest, Episcopo, praestent singula Officia, quae a Pontificali requiruntur, et praestanda essent ab Archidiacono et Presbytero assistente, expletaque S. Caeremonia ad Sacristiam S. Olea reducant, processionaliter ad latera Episcopi revertantur, ut ei in suo quisque officio deserviat. Posita enim Apostolica dispensatione quoad numerum Presbyterorum assistentium, nulla prorsus apparet causa ad propositam praxim adoptandam. Quae singula Amplitudini Tuae communico, ut SSmi. oraculum, uti exponitur, executioni demandetur, et interim ipsa Amplitudo Tua diu felix et incolumis vivat. Amplitudinis Tuae. Nr. 5187. Romae 2. Junii 1853.

Rmo. Dno uti Fratri.

Episcopo Tienen. Vic. Apost. Ken-si.

##### II. Paramenta.

Duodecim Presbyteri in Consecratione Oleorum in Coena Dom. parandos esse amictu, alba, cingulo, manipulo, stola directa et planeta, quamquam non inserviunt altari sed tantum sunt Ministri pro confectione s. chrismatis. n. 2940 ad 1 et 2 die 11. Jan. 1681.

##### m) Processio a capella ad altare maj.

Fer. V. in Coena Dom., cum Episcopus exit a Sacrorum Custodia ad altare, debent Canonici, qui eum parati associantur, *sequi* presbyteros, Diaconos etc. qui eum comitantur, ut assistant ei Olei consecrationi. n. 3810 ad 1 die 8. Junii 1709.

##### n) Processio solennis.

Vd. *Parasceve* (Processio); *Exposit. SSmi.* (in fer. V. etc.)

Non licere fer. V. in Coena Dom. facere processionem cum SS. Sacramento extra Ecclesiam. n. 481. die

11. Decbr. 1613. Processio SS. Sacramenti, quae in fer. V. in Coena Dom. fit ad sepulchrum, et a sepulchro ad altare fer. VI. Parasc., non debet fieri extra Ecclesiam. S. C. Ep. 6. Aug. 1592.

#### ANDRIEN.

Beatissimo Padre.

Il Capitolo della Cattedrale della Città di Andria nel Regno delle Due Sicilie unitamente al Clero, e Popolo umilmente espongono alla Santità Vostra, che da tempo immemorabile si è quivi costumato nel Venerdì Santo dopo le Funzioni della mattina riporsi in apposita Urna decentemente ornata, ed a ciò destinata la sagra Particola, che processionalmente si porto per la città sostenuta da quattro Sacerdoti scalzi. Grande si è stata sempre la commozione, e divozione insieme in tal circostanza, ed è perciò che con sommo rammarico udirono, che Monsignor Vescovo inibiva tal Processione, e divota Ceremonia, finchè non se ne fosse riportata l'approvazione dalla Santa Sede. Premurosi però ricorrono alla Santità Vostra, perchè a riguardo della lunga consuetudine, e sull' esempio ancora di quanto praticasi nelle Diocesi di Trani, e Barletta, ed in altri Luoghi, voglia benignamente condescendere alla loro petizione tendente solo a ricordarsi con effetto quanto in quel giorno il Salvatore del Mondo operò, sostenne, e compì per la Redenzione del Genere umano. Che etc.

In Congregatione ordinaria ad Vaticanum sub infrascripta die coadunata Emi. et Rmi. Patres Sacris Ritibus tuendis praepositi rescribendum censuerunt: „Scribatur Episcopo laudando Decretum ab ipso latum de Processionis abolitione, idemque in posterum omnino servetur.“

Die 16. Decembris 1828 n. 4647.



## NOTA GARDELL. AD HOC DECRET.

Rescriptum S. R. Congregationis, quo laudandus decernitur Episcopus, qui Decretum tulit pro abolitione hujusmodi Processionis, quo etiam praecipitur, ut in posterum servetur, novum non est. Haec S. R. Congregationis responsio ab alia non discrepat responsione, sed illi prorsus conformis est, qua in una Mantuana Episcopi Litteris satisfecit, qui postquam prohibuit undecim suae Dioecesis Oppidis deferri SSmum Sacramentum processionaliter Feriis V. et VI. majoris hebdomadae, S. ipsam Congregationem de hac re consuluit, a qua Episcopus laudatus fuit, et ejus pariter Decretum fuit confirmatum. Laudandi sane sunt Episcopi, qui irreptos paullatim abusus eliminare student, vel ritus Ecclesiae rite servari praecipiunt, vel novos induci, aut veteres, et adprobatos ab Ecclesia ritus quodammodo corrumpi vel immutari sentiunt; laudandi, inquam, sunt Episcopi, ad quos ex Litteris Apostolicis Summorum Pontificum, quae Caeremoniali Episcoporum, Pontificali Romano vel praefiguntur, vel in fine referuntur, spectat ex officio advigilare, ut omnia rite serventur, quae ab Ecclesia in ritibus, et caeremoniis sunt constituta, et in dubiis, quae passim occurrunt, S. R. Congregationem adire, eamque consulere, et ab illa Sententiam et Decreta perquirere, ne ritus ipsi immutentur, corrumpantur, ut Divini Cultus majestas per inscitiam, negligentiam, vel novitatis amorem vilescat. Laudandus quidem, iterum dicam, jure est Episcopus, qui hanc processionem cum Sanctissimo Sacramento prohibuit, quia hac die passionis et moestitiae non convenit: adversatur enim ritui, caeremoniis, ac mysteriis, quae in Ecclesia universa hoc tempore recoluntur, ac celebrantur: nam post processionem SSmi.

Sacramenti ad Sepulchrum, strictiori quo potest fieri modo et sensu passionis mysteria incipiunt, quemadmodum evincunt Altarium denudationis vetustissimus ritus ab Ordinibus Romanis praescriptus, qui, ut Durandus, Aluinus, Amalarius, mysticas hujus ritus et varias significationes assignantes sentiunt, vel Christum vespertinis horis suis discipulis nudatum significat (et ideo immediate post Vesperas denudantur Altaria) vel, ut opinatur Rupertus, et cum eodem Durandus, Christum in crucifixione suis expoliatum vestimentis designat, quae inter milites divisa fuerunt, ut non obscure indicat Antiphona, quae in Altarium denudatione dicitur: *Diviserunt sibi etc.*, vel item Christum Passionis suae tempore amisisse speciem et decorem.

Eandem repugnantiam ostendit vetustissima Ecclesia disciplina, quae diem prorsus aliturgicum sequentem Feriam sextam agnovit, qua cum memoria recolatur cruenti in Cruce Jesu Christi sacrificium cessat ab incruento Missae sacrificio celebrando. Ad quid, quaeso, expoliantur Altaria, Tempa suis ornamentis carent, silent Instrumenta omnia Ecclesiastica, et pro campanis Crotalum ad convocandum ad Ecclesias populum adhibetur? Nisi ad indicandum Ecclesiae luctum ob passionem et mortem Christi Domini Sponsi sui? Cur lampades, quae ante Altaria lucent, extinguuntur? Omnia profecto moestitiam et luctum sive in Templis, sive in Altaribus, sive in Ministris annunciant, ut Fideles per haec exterioris tristitiae signa Christi passionem recolant, mortem ejus meditentur, et cum lugente Ecclesia lugeant et ipsi Filii. Jam quid commune esse potest cum moerore et laetitia, cum lacrymis et gaudio, cum pompa et luctu? Quid demum cum Christi morte juxta Ecclesiae intentionem, et triumphali cum SSmi. Sacra-

menti Processione his diebus, quibus ipsa incruenta Sacrificia cessari Ecclesia praescribit? Hujusmodi itaque Processio contra ipsius Ecclesiae mentem perageretur, quia adversatur peculiaribus ritibus dierum, peculiaribus mysteriis, ad quae consideranda et celebranda Ecclesia signis etiam externis, filios suos excitat, invitat. Per hoc ipsum Processiones omnes, quae hac die prohibentur (si Ecclesiae spiritum, et mentem inspiciamus), vetitae etiam censi debent sequenti die. Haud hic loquor de Processionibus, quae ad Passionis ac mortis Christi mysteria referentur. Non est hic mei muneris de illis inquirere, cum de his neque Decretum agat. Vetitae, dixi, censi debent Processiones sequenti etiam die. Et sane extat de hac re Decretum Congregationis Episcoporum. *Processio solennis aliquo certo die facienda, si cadat in Feriam sextam Parasceve, eo Anno transferenda est in alium diem.* Ita decretum fuit 25 Februarii 1598 ut legi potest apud *Cavalerium Tom. 4. c. 2.* Transferenda est Processio juxta allatum Decretum. Igitur in Parasceve facienda non est, et ratio patet manifestissima; siquidem huic diei non convenit solemnitas et festivitas, et quidquid solemnitatem potest redolere, sed moestitia et luctus, haec sola conveniunt. Haec tamen aequae conveniunt toto Passionis, et mortis Christi triduo. Ex hoc sequitur Processiones laetiliae celebrandas non esse a Vesperis Feriae IV. majoris hebdomadae usque ad Sabbathum Sanctum inclusive, quorum dierum spatio, licet etiam in antecedentibus singulari modo Ecclesia ad luctum moestitiamque componitur. Et quamvis videri posset in Sabbatho Sancto post meridiem, juxta hodiernam disciplinam, Paschali cantato Praeconio et incepto Resurrectionis gaudio celebrari posse solemnes processiones, nihilominus

laudabile non esset illas peragere: quia etsi Ecclesia Paschale praeconium annuntiat, et si in Missa canat *Alleluia* vocem exhibendo, quae cum jubilo Deum laudare vi hebraicae vocis significet, ac proinde ad laetitiam invitet, tamen ostendit gaudium suum plenum adhuc non esse, et in ipsa Missa hanc vocem ipsam cum *Tractu*, vocabulo nempe moestitiae conjungit; ex quo liquet gaudium cum luctu Ecclesiam miscere; et si gaudium Paschale est, plenum tamen completumque non est, nam Christi Resurrectio nondum plene, perfecteque est patefacta. Eadem ratione in Missa ad Evangelii cantum luminaria non deferuntur ad significandum Angelos annuntiare quidem nobis Christum resurrexisse; quemadmodum Evangelium, quod canitur, annuntiat, sed nondum Christum, qui resurrexit, manifeste apparuisse. Item quibusdam caret Missa partibus, ad indicandam hanc incompletam Ecclesiae laetitiam: caret Introitu, Graduali, Offertorio, Symbolo, Communionem, vel quia, ut putat *Durandus cap. 25 num. 2* et *Belethus cap. 111*: sicut Introitus, ut alias de cujusque partis omissione ratione omittam, quae ab Auctoribus proferuntur, est caput Missae, et Christus nostrum est caput; ita omittitur ad significandum Christum Dominum nobis subtractum, et in sepulchro silentem manere, et quamvis resurrexit, nocte tamen Resurrectionis suae Discipulos ipsum surrexisse adhuc ignorare; vel quia, ut *Rupertus de divin. offic. lib. 7. cap. 11* opinatur, cum tam Introitus, quam aliae partes, quae omittuntur, considerari possint tamquam totidem ornamenta solennis diei, detrahuntur diei ipsi licet jucundo, licet festivo ad indicandum moerorem, ac tristitiam, qua Ecclesia adhuc quodammodo afficitur. Et si nihilominus Ecclesia, ut innui, per Levitas suos solemniter Paschalia



gaudia filiis suis annuntiat; si laetitiae vestes Ministris suis praescribit, si Altaria festivo ornantur apparatu; haec omnia, aliaque, quae offeri possent, si cum aliis omnibus conferantur ritibus, et caeremoniis superpositis, non comprobant plenam perfectamque ejus laetiliam, et per anticipationem fiunt. Nam hujus Sabbati dies nullum per se de die Officium haberet, et esset per se, inspecta aequae ac praecedens Feria VI., dies aliturgica, et totum Officium antiquitatis erat sequentis noctis ejusdem Sabbati. Haec omnia, quae sunt huc usque adnotata, si quis attente consideret, facili negotio sibi persuadere poterit, solemnitates omnes, quae cum imperfecta laetitia non conveniunt, quae cum gaudio et moerore simul componi nequeunt, prorsus excludi, ac proinde Processiones, de quibus sermo est in Decreto, locum memoratis diebus, nempe Feria V. et VI. majoris hebdomadae, habere non posse, ac jure proinde Episcopum esse laudandum, qui illas prohibuit, et Decretum ab eo latum servandum in posterum esse, et sapienter Sacrorum Rituum Congregatio sancivit.

De Coena Domini cf.:

*Cruce* (velam.); *Mandatum*; *Lotio pedum*; *Missa in Coena Dom.* *Celebrans* aegrato Episcopo, Vd.: *Episcopus aegrotus*. *Annuntiatio B. V. M.*; *S. Joseph*; *Officia hebdomadae s.*

#### COGNOMINA.

##### 1) In Orationib. pro defunctis.

Vd.: *Off. Def. (Orationes)*; decr. n. 4687 nota.)

##### 2) Sanctorum,

###### a) Dicenda.

#### DECRETUM GENERALE.

Pluries dubitari contingit: utrum in Orationibus Sanctorum Joannis Episcopi

Constantinopolitani, et Petri Episcopi Ravenaten. Cognomina Chrysostomi, et Chrysologi proferri deberent, jubentibus Sacrae Liturgiae legibus, quod Cognomina ex Ecclesiae precibus omnino expungantur: quae sane controversia nuperrime in quadam Etruriae Civitate excitata, delata est ad Sacrorum Rituum Congregationem pro opportuna definitione. Haec autem in ordinario Conventu coactu sub infrascripta die, re mature, diligenterque perpensa, audito prius Voto R. D. Assessoris, ad infrascripti S. R. C. Secretarii Relationem, etsi perspectum habeat Sanctorum Cognomina, vel Patriam non esse in Orationibus apponenda, quum horum Deus non indigeat ad dignoscendum in cujusnam Servi sui, nomine Oratio sibi dirigatur, nihilominus, quoniam non abest ab Ecclesiae disciplina, ut peculiaris aliqua virtus mirificumque donum significetur, ob quae unus, aut alter ex Sanctis caeteris praeluxit, ab hujusmodi lege excipere ea censuit, quae minus proprie Cognomina dici debent, sed potius characterem Sancti alicujus, vel donum illi a Deo collatum exprimunt.

Adeoque Emi. Patres

S. R. C. praepositi in sensu fuere: „Non esse in Orationibus expungenda nomina Chrysostomi, ac Chrysologi, quae adjectiva potius sunt, et vel facundiam, vel vim, et efficaciam divini sermonis recensitis Sanctis, quasi supernaturali inditam virtute designant, idque ubique servandum censuere, si SSm. Domino Nostro placuerit.“

„Die 5. Martii 1825.

Facta autem de praemissis omnibus SSm. Domino Nostro Leoni XII. Pontif. Max. per infrascriptum Secretarium relatione, Sanctitas Sua Sacrae Congregationis sensum approbavit, jussitque edi Decretum generale,

atque, ut ab omnibus servetur, referri mandavit in Acta ejusdem Congregationis, ac typis evulgari.

Nro. 4610. Die 8. supradicti Mensis, et Anni.

#### NOTA GARDELL. AD HOC DECR.:

Dubitatum saepe fuit, num in Orationibus recitandis in Officio et Missa *S. Joannis Constantinopolitani Antistitis, et S. Petri Episcopi Ravennae* addi possent agnomina *Chrysostomi, et Chrysologi*, an potius omitti vigore Decreti ab hac S. Congreg. editi in Einsilden. 23. Junii 1736., quod jubet ut *expungantur omnino in Orationibus tantum cognomina et Patriae Sanctorum*. Jure autem super hoc rogata S. R. C. definivit, stricte accipiendum esse praefatum Decretum, nec extendi ad agnomina, vel pronomina specialis praerogativae, qua Sancti decorantur. Ratio autem discriminis est, quia familiae cognomina, et Patriae designatio distinguunt personam ab aliis, quibus idem nomen est, et cum Oratio dirigatur ad Deum, non est opus, ut Sanctus, cujus memoria recolitur, cognomine aut Patria ab aliis ejusdem nominis secernatur. Etenim, ut notat Cavalerius tom. 2. cap. 38. decr. num. 4.: *In Orationibus . . . Deum alloquimur, qui haud eget instrui, cujusnam Sancti intercessionem postulemus, quare ab Orationibus, aliisque, quae ad Divinum pertinent Officium, merito ad distinctionem Patria apponi vetatur: et ibidem decr. 2 num. 2. ubi in praecedenti decreto ab Orationibus Patria expungi dumtaxat praescribitur: modo et Patria, et cognomina expungenda dicuntur. Sicuti namque in praecedenti decreto ponderabamus, Deum, quem in Orationibus alloquimur, ut intelligat cujus Sancti praesidium, imploramus, cognomine aliquo nefas est indignum reputare.*

Non ita dicendum de pronomine, quod includit, atque designat specialem quamdam qualitatem seu praerogativam, qua Deus decoravit Sanctum, de quo recitatur Officium, uti sunt *Joannes Chrysostomus et Petrus Chrysologus*. Non enim pronomine adjicitur, ne confundantur cum aliis Sanctis ejusdem nominis, uti sunt familiae cognomen et indicatio Patriae, sed adjicitur ad recolendum singulare donum iisdem concessum, quod ad Dei donantis gloriam referretur, et ad fidelium aedificationem. Praefatus Cavalerius ibidem *decreto 1. num. 5.* postquam a regula excipiendas esse docuerat *Mariam Magdalenam, Mariam Aegyptiacam*, aliasque Sanctas, quae *Mariae* nomen habent, ut distinguantur a *Maria Christi Matre, quam sicuti dignitas a caeteris mulieribus admodum distare facit, ita congruit eadem secernatur, ita ut Mariae nomen absolute, et simpliciter pronuntiatum, Matri Christi dumtaxat adaptetur: prosequitur ad decr. 2 num. 4.: ab hac regula (vetante additionem cognominis et Patriae) exciperemus agnomina illa, ut *Chrysostomi et Chrysologi etc.*, quae tituli honoris sunt et praesertim quia novissime cum hoc titulo in Breviarium S. Petrus Chrysologus invecus fuerit: videri etiam potest Gayetus in *Hortologia lib. 3. cap. 2 quaest. 5.**

Et revera, si in Orationibus id exprimendum est, in quo magis emicuit Sanctus, de quo celebratur memoria ad fidelium aedificationem et exemplum: curnam tacendum erit pronomine, quod donum Dei includit et pandit, veluti sunt *Chrysostomus et Chrysologus*? Nonne haec duo pronomina miram exhibent in dicendo facundiam, et in suadendo efficaciam, qua *Joannes et Petrus* fuerant insigniter a Deo ditati, ut docerent, instituerent, corriperent, animarum spirituali saluti con-